

Людмила Король: народжена творити добро

Село Малий Стидин - благодатний куточок поліської глибинки, де живуть щирі і працьовиті люди. Тут мало не у кожному дворі утримують корівчину, а то й зо дві, у кожному другому - коника, а ще дбайливі господарі мають свиней, кролів, птицю.

У цьому селі, в сім'ї колгоспників Аполлінарія та Нонни Колошвів, у жовтні 1959-го року народилася дівчинка, яку назвали Людмилою.

Просячи в Бога щасливої долі своїй новонародженій дитині, батьки й гадки не мали, що сплине час, і їхня мила донечка стане доволі шанованою людиною не лише у своєму селі, а й у великому Поліському краї, та буде нагороджена високою державною відзнакою - орденом княгині Ольги

ші односельці. Хіба що відповідальності більше за інших маю. Радію з того, що завжди робила добрі справи, тому в моєму серці не залишилося місця для зла.

Сьогодні лише незрячий не помітить зробленого Людмилою Король за час її головування. Скажімо, раніше, для того, щоб змолоти борошно, жителям Малого Стидина та Майдану треба було їхати аж у сусідню Волинську область.

- Аполлінарійвно, нам би маин у селі, - звернулись до неї люди.

Занотувала цю пропозицію у блокноті. Усе добре зважила. Дійшла висновку, що в селах, де люди багато сіють зернових і тримають чимало різної живності, без маина й справді не обійтись. Як голова комісії з приватизації, поїздила, похо-

суми, а це майже 10 тисяч гривень, збирала сільська громада.

За час головування Людмили Король у Малому Стидині вдалося зробити капітальний ремонт фельдшерсько-акушерського пункту, відкрити нові торгові точки, налагодити виробництво бруківки та пам'ятників.

- На жаль, - зітхає сільський голова, - не все задумане вла-

окремо. Ті, кому випала нагода скуштувати хоча б невеликий окрасць, довго пам'ятатимуть смак рум'яних паляниць. Таких у магазині не купиш.

- Пекти домашній хліб мене навчила мати, - гордо говорить Людмила Аполлінарійвна. - Звечора просіваю борошно та за маминим рецептом розчиняю його. Наступного дня прокидаюся раненько, вмиваюся, оля-

У книжковому царстві зустріла свою долю - Богдана Короля

- Всього нас у батьків четверо, - бере слово героїня нашої розповіді Людмила Король. - Маю ще сестру Валентину та братів Ігоря й Олександра.

Батьки з ранніх літ привчили нас до різної сільської роботи. Як були малими, пасли на випасі корову. А як підросли, допомагали мамі обробляти колгоспні буряки, сушити сіно, збирати льон.

По закінченні школи, а було це у 1977-му році, я вступила до Рівненського інституту культури на бібліотечний факультет. Отримавши диплом бібліотекаря-бібліографа, почала працювати у книгозбірні села Майдан. Згодом була переведена в бібліотеку села Малий Стидин. Так сталося, що в отому книжковому царстві зустріла свою долю - Богдана Короля, який став надійною опорою в моєму подальшому житті.

- Ми познайомилися у 1980-му році, - долучається до розмови господар дому Богдан Миколайович Король. - Я народився у селі Гутвин, а після закінчення Львівського університету був направлений на роботу у Великостидинську школу. Сьомого листопада разом з іншими сільськими парубками пішов на дискотеку до клубу у сусіднє село Малий Стидин. Ми прийшли дещо зарано, тому змушені були чекати, поки почнуться танці. Аби не гаяти дарма часу, я зайшов до сільської бібліотеки. Там побачив молоду дівчину, з білою павутинкою на голові. То була працівниця бібліотеки. Мене вразили її миловидне личко і казкова врода. А коли наші погляди зустрілися, я відчув, як трепетно б'ється

моє серце. Це було щось неймовірне... Я закохався в Людмилу з першого погляду. Того ж дня, після дискотеки, провів її додому. А у травні 1981-го ми одружилися.

Працюючи на чиновницькій посаді, чиновником ніколи не була

Чоловікові батьки Микола та Марія Королі, одразу полюбили молоду невістку. Бо було за що. Її мама, Нонна Гурійвна, навчила доньку усякому господарському вмінню, тому Людмила вміла і смачні страви приготувати, і корів подоїти, і в хаті прибрати. А ще про їхнього сина, а свого чоловіка, дуже дбала, старалася, щоб завжди мав охайний вигляд, бо ж працював у школі.

- Я прожила зі своєю свекрухою двадцять п'ять років під одним дахом, і увесь цей час називала її мамою, - мовить Людмила Король. - І хоча, як уже повелось віками, покоління дітей завжди інакше сприймає життя, ніж їхні батьки, ми завжди знаходили спільну мову.

... У березні 1985-го року Людмилу Король було обрано секретарем Маломидської сільської ради. Згодом жителі Майдану і Малого Стидина довірили їй очолити сільську громаду. З тієї пори і донині вона вірно служить не лише своїй сім'ї, а й людям Малостидинської сільської ради.

- Хоча я пропрацювала усе своє життя на чиновницькій посаді, чиновником ніколи не була, - розповідає про своє головування Людмила Король. - Ми з чоловіком нічим не відрізняємось від інших сільських людей. Живемо у простій сільській хаті, німа цураємось ніякої роботи, їмо таку ж їжу, як й ін-

має до цього пряме відношення, і вирішила питання. Пустуюче приміщення, що належало місцевому СВК «Україна», взяли на баланс сільської ради, знайшли зацікавлену людину-підприємця, який встановив необхідне обладнання, і нині млин працює.

А коли сільська громада виявила бажання спорудити у своєму селі храм, щоб слово Господнє звучало рідною українською мовою, Людмила Аполінарійвна і тут зрозуміла людей. З Божою допомогою, стараннями сільського голови і громади, у 2006-му році, на Покрову, церкву у Малому Стидині відкрили.

А кількома роками раніше, у 2002-му, на місці колишнього села Гутвин постав пам'ятник загиблим воякам УПА. Адже саме тут, у поліській глибинці, далекого 1942-го розташовувався штаб Української Повстанської Армії під командуванням Кліма Савура. Зі здобуттям незалежності люди запропонували на тому місці зробити насип та встановити монумент, який увіковічнюватиме пам'ять тих, хто поклав голову за волю України.

Сільський голова разом із громадою активно долучається до проектів Євросоюзу та Програм розвитку ООН «Місцевий розвиток, орієнтований на громаду». Не так давно проект громадської організації «Гутвинські простори» на чолі з її головою, учителькою інформатики місцевої школи Оксаною Павловською, було зараховано до числа переможців обласного конкурсу, завдяки чому у Малостидинській ЗОШ змогли замінити старі дерев'яні вікна та двері на нові металопластикові. Сума цього проекту сягнула 160 тисяч гривень, половина з них - кошти ООН та стільки ж - місцевих бюджетів, зокрема районного. П'ять відсотків від цієї

суми впасти в життя. Бюджет сільської громади є недостатнім, щоб «залатати всі дірки». Було б добре, аби держава звернула увагу на місце, де розташований пам'ятник загиблим воякам УПА, та внесла його до історичних пам'яток. Якби тут проліг один із туристичних маршрутів Рівненщини з відповідною інфраструктурою, можливо, це стало б поштовхом для розвитку сільської громади. Такої ж думки дотримуються майже всі депутати Малостидинської сільської ради.

Трудовий день Королів розпочинається ще до сходу сонця

Сьогодні, маючи за плечима великий багаж роботи в органах місцевого самоврядування, Людмила Король охоче ділиться своїм досвідом з молодими сільськими головами.

- Щоб керувати людьми, - каже, - треба мати інтуїцію, вміння підпорядковувати власні амбіції інтересам громади та бути відвертим і чесним. Я вийшла з роду, який жив при чесному хлібі, і все життя намагалася робити добро людям.

Те, як дістається чесний хліб родині Королів, не лише чув від жителів Малого Стидина, а й бачив особисто.

...Трудовий день Людмили Аполінарійвни та Богдана Миколайовича від ранньої весни й до пізньої осені, як і в більшості селянських родин, розпочинається ще до сходу сонця. Після пробудження господаря поспішає доїти корів, а господар - годувати коня та кролів.

Крім двох корів та коника, Королі тримають чимало іншої живності, тому на столі щодня є і хліб, і сало, і до сала.

Про хліб, випечений руками господині, хочеться сказати

гаю чистий одяг, молюся Богу та приступаю до замішування тіста. Хліб люблю тепло, тишу та гарний настрій. Тому, щоб буханці видалися гарненькими та смачними, до роботи слід приступати з чистою душею та світлими думками. Коли ж тісто підходить, встигаю напалити піч та поробити всю хатню роботу. Перед самісінькою випічкою обов'язково перехресую піч та прошу в Бога благословення.

Хліб випікається годину. У цей час треба наглядати, щоб він не пригорів. До початку робочого дня буханці вже лежать на столі. Не можна пекти хліб у неділю, четвер, а також у святкові дні.

До речі, паляниці, спечені руками Людмили Король, завжди є у Малостидинському курені під час святкувань днів незалежності України та українського козацтва. Доброзичлива господиня завжди гостинно пригортає ними гостей свята. У 2002-му році, коли в Гутвині відзначали 60-ту річницю утворення Української Повстанської Армії, цим хлібом смакував майбутній Президент України Віктор Ющенко та Патріарх Київський і всієї України Філарет.

І сьогодні, коли в гості приїжджають доньки Ольга та Марія зі своїми чоловіками та онуками, завжди запитують: «Мамо, а ви спекли хліб?»

...Кажуть, що ім'я людини найповніше визначає її характер, уподобання, покликання і навіть долю. Можливо, секрет успіху сільського голови Малостидинської сільської ради якраз і захований у її імені: Людмила... Людям мила... Бо так воно є насправді. Кожен, хто знає Людмилу Аполінарійвну Король, підтвердить, як вона мило і привітно ставиться до людей, як вірно служить своїм землякам і землі, що її народила.

Олександр НИКОНЧУК

Людмила Король: народжена творити добро

Село Малий Стидин - благодатний куточок поліської глибинки, де живуть щирі і працьовиті люди. Тут мало не у кожному дворі утримують корівчину, а то й зо дві, у кожному другому - коника, а ще дбайливі господарі мають свиней, кролів, птицю. У цьому селі, в сім'ї колгоспників Аполлінарія та Нонни Колошвів, у жовтні 1959-го року народилася дівчинка, яку назвали Людмилою.

Присячи в Бога щасливої долі своїй новонародженій дитині, батьки й гадки не мали, що сплине час, і їхня мила донечка стане доволі шанованою людиною не лише у своєму селі, а й у великому Поліському краї, та буде нагороджена високою державною відзнакою - орденом княгині Ольги

Читайте на 3 стор.

Роман С-К